

[Helge Nielsen.]

nuværende tidspunkt. Jeg synes nemlig godt, at vi allerede nu uden at forstyrre noget i automatikken eller i det arbejde, der foregår i de respektive udvalg, kan gå højere op, kan gå op til de 90 pct. For det er jo en kendsgerning, at den gældende procentsats rammer de lavest lønnede hårdest. Det er jo dem, der i mange tilfælde med disse procentsatser kommer ned under eksistensminimum. Derfor håber jeg, at den velvilje, der har været til stede her, også vil være til stede i det udvalgsarbejde, som jeg håber vi kan komme i gang med.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg har kun ganske enkelte bemærkninger i anledning af det, der er kommet frem.

Må jeg ikke sige til hr. Kjær Rasmussen, hvis han lægger sådan vægt på, hvad socialministeriet foretager sig med hensyn til information, at der er udgivet en pjece, som jeg skal overrække ham og skaffe flere af, vedrørende de ældre, og en pjece vedrørende invalidepensioner på vej. Man overvejer også, om man kan lave tilsvarende pjecer med hensyn til revalideringen. Og det mest interessante er, at de i flere hundrede tusinde eksemplarer rekvireres og uddeles af kommunerne. Vi er altså i gang.

Med hensyn til forslaget her synes jeg nok, det er værd at lægge mærke til den noget svingende vurdering af, hvad der er en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Nu talte hr. Helge Nielsen om, at målet måtte være de 100 pct., foreløbig $\frac{9}{10}$, men jeg synes, jeg må have lov at henvise til, at hr. Erling Dinesen, den tidligere arbejdsminister, her i folketinget den 13. december 1968 udtaler (Folketingstidende 1968-69, sp. 2620):

„Arbejdsministeren“ — altså den nuværende — „siger, at man kan undre sig over, at der ikke er fremført en nærmere definition af dette begreb. Men jeg synes, det er helt naturligt, at man har henlagt dette spørgsmål til det udvalg, som arbejder med problemerne, men som altså endnu ikke er blevet færdig med sit arbejde.“

Det var den sidste udtalelse, vi hørte om det fra socialdemokratiets side, før vi ser disse oplysninger nu.

Så blev der nævnt spørgsmålet om social-

reformkommissionen, og at man ikke måtte vente på den. Jeg synes, det ville være stridende mod al normal skik i folketinget, om man på så afgørende punkter som disse, hvor der jo også er tale om, at man må over til at arbejde med indtægtsafhængige bidrag osv., hvis man ikke skal gå netop de lavest lønnede for nær, ikke afvente det saglige arbejde, der kommer. Jeg synes også, jeg mindes, at da man i 1967 behandlede sygeforsikringsloven om højere sygedagpenge, udtalte daværende socialminister Bundvad, at udgangspunktet for overvejelserne måtte være, at man ikke på vigtige punkter foregriber socialreformkommissionens arbejde. Det ville man i højeste grad gøre i dag, hvis man gennemførte det foreliggende forslag.

Så vil jeg blot til sidst sige, at jeg konstaterer, at socialdemokratiet altså principielt mener, at det skal være den nugældende delingsnorm, hvor staten bærer $\frac{1}{6}$ af udgifterne, der skal gælde.

Ordføreren for forslagsstillerne (Helge Nielsen): Jeg tror ikke, at ministeren blev helt klar over, hvad jeg mente med hensyn til udgiftsfordelingen. Jeg sagde udtrykkelig, at vi var villige til i udvalget at diskutere fordelingen af disse udgifter, og vi så meget gerne, at staten overtog en betydelig større part; i hvert fald var vi meget åbne over for at diskutere dette problem. Vi har altså ikke lagt os fast, som ministeren gerne vil give udtryk for.

Når man henviser til den usikkerhed, der ligger omkring, hvad en egentlig erstatning udgør, vil jeg gerne spørge ministeren: mener ministeren, den ligger under 90 pct.? Mener ministeren personlig, den ligger under 90 pct.? Det vil jeg være meget interesseret i at få at vide, for hvis ministeren mener det, ja, så er det klart, at man med spænding må afvente, hvad kommissionen siger. Men jeg har ikke hørt andre her, der mener, den bør ligge under 90 pct., og dermed er vort forslag gennemførligt nu, uden at det forstyrrer kommissionens arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.